APARAREA NAȚIONALA

REVISTĂ SUB DIRECȚIA UNUI COMITET

No 2. | BUCUREŞTI. — 15 Aprilie 1922 | Anul I.

PROTOCOALELE SIONISMULUI

de Dr. N. C. PAULESCU
(Prof. universitar).

——

E evident şi incontestabil că jidanii poartă o *ură oarbă asupra întregului gen omenesc.*

Această ură milenară,—care în urma împrăştierii lor de către romani, a atins culmea,—a fost cristalizată în **Talmud.** Ea s'a răsfrânt mai cu seamă asupra *creştinilor*, cari au luat locul romanilor,—şi care sunt numiţi, în această legislaţie, cu epitetul dispreţuitor de *goimi.*

Talmudul spune jidanilor că ei sunt **„poporul ales"** de Dumnezeu dintre toate celelalte popoare. „Ei singuri sunt *oameni*, — pe când goimii nu-s decât nişte *dobitoace*" [1]). Ei constituesc deci o rasă, a parte, de *supra-oameni.* Prin urmare, ei sunt chemaţi să *posedă tot pământul şi să stăpânească omenirea întreagă.*

O asemenea monstruozitate pătrunzând în creerul obtus al jidanilor, a dat naştere unui *delir acut de trufie naţională.*

Interpreţii Talmudului, — hahamii din evul-mediu şi din epoca modernă, — plecând dela aceste premise pătimaşe, au elaborat un *plan infernal*, care se indeptineşte cu o punctualitate aproape fatală

Realizarea planului jidănesc. — Prima consecinţă a aiurărilor talmudice a fost *organizarea* jidanilor din lumea întreagă într'un *stat naţional* ocult, al cărui guvern numit **Kahalul,** reprezintă tipul *despotismului politico-religios.*

Astfel grupaţi, jidanii încearcă,—prin iscare de *schisme*, „dela Ebionismul primitiv, la Protestantism,—*să slăbească creştinismul.*

Dar, ei erau fricoşi şi prea puţini la număr, ca să se măsoare cu colosul omenesc. De aceia, recurseră la vicleşug şi prin minciuni meşteşugite, făcură ca *toate naţiile* să lucreze *la propria lor ruină şi la propria lor nimicire*" [2]).

In mai multe rânduri puseră la cale *răscoale* (a Templierilor, a Leproşilor), ce trebuiau să devie *generale.*

Dar, cum asemenea atacuri nu izbutiră, jidanii înjghebară, în secolul al XVIII, o formidabilă societate secretă,—*franc-masoneria,*— şi reuşiră să introducă într'însa *o mulţime imensă de goimi* imbe-

---

1) **Paulescu:** *Spitalul, Coranul, Talmudul,* etc., pag.
2) **Idem:** L. cit., p.

cili, pe cari îi înşelară prin făgăduieli mincinoase: că îşi vor vedea, cu ochii, visurile pătimaşe de *hoţie* şi de *trufie*.

Franc-masoneria avù ca efect imediat, *marea revoluţie franceză*, care doborî regalitatea, suprimă aristocraţia şi aduse creştinismul la marginea prăpăstiei.

In acelaş timp, jidanii injectară în vinele omenirei *otrava liberalismului*, graţie căreia puseră mâna pe comerţ şi pe industrie şi transformară pe lucrătorii goimi în *proletari*, adică în robi muritori de *foame*.

Ceva mai târziu inventară *socialismul*, prin cari speră că vor ajunge în curând proprietari pe *pământuri* şi pe celelalte *averi* ce au mai rămas goimilor.

In sfârşit,—crezând că a sosit momentul prielnic să escaladeze puterea, jidanii îşi dederă poalele peste cap şi instalară, în Rusia şi în Ungaria, *bolşevismul*, care e *prototipul guvernărei viitoare a lui Iuda* asupra lumei.

Prin *bolşevism*, jidanii pretind că vor **desfiinţa războaele.**

Intr'adevăr, devenind singurii stăpâni ai omenirii, ei vor extermină elita intelectuală a goimilor (după cum au făcut în Rusia), iar, pentru *rest*, îl vor domolì uşor prin **cinghelul foamei.** De altfel acesta e chipul cu care *oamenii* îmblânzesc *dobitoacele*.

Sionismul. — După împrăştiere, jidanii 'şi-au păstrat vivace visul d'a se întoarce în Palestina. Astfel în toţi anii, în ajunul Paştelui, ovreii psalmodiază, din adâncul sufletuui, *de trei ori*, fraza conservată: Leşana aba Ieruşalaim,—adică: *La anul la Ierusalim*[3]).

Dar, ideia că **„poporul ales** *trebuia să aibă o* **patrie“**, reapărù de curând într'o carte: *„Der Judenstaat“*, scrisă în 1896 de un jidan austriac: **Teodor Herzl.**

Această carte dete loc la o mişcare,—Sionismul,—ce se întinse repede în toată jidănimea,—dar mai ales printre ovreii din Austria, din Rusia, din România.

Scopul aparent al Sionismului,—acela d'a procura jidanilor un pământ propriu,—părù simpatic şi fu îmbrăţişat grabnic de diversele popoare invadate de aceşti paraziţi.

Dar,—ca toate organizaţiile jidăneşti,—Sionismul are un *scop ascuns*,—ce e rău făcător şi deci nu poate fi mărturisit. El *instrueşte şi prepară pe jidani în vederea* **atacului ultim,** *care va decide soarta lumei.*

La primul congres sionist,—ce s'a ţinut la Bâle, în 1897,—au fost sustrase, din birourile secretariatului, nişte documente (procese-verbale), de cea mai mare importanţă, — documente ce-s cunoscute subt numele de *Protocoale*. Ei bine, protocoalele desvăluite e un *program*, care se desfăşoară repede astăzi şi care e pe cale să răstoarne

3) **Bernard Lazare**: *l'Antisemitisme*, p. 287.

lumea. Cuprinsul a fost realizat punct cu punct în ultimele evenimente mondiale. Şi, — dacă nimeni nu intervine să pue stavilă puhoiului jidănesc,—omenirea va avea să îndure în viitor suferinţe şi mai îngrozitoare ca cele de până acum.

Protocoalele. Provenienţa documentului. — Manuscrisul sustras jidanilor e astăzi în posesia unui scriitor rus, profesorul *Sergiu Nilus*, care l'a primit, în 1901, dela ***Alezis Nicolaevici Tuchotin***, (fost mareşal al nobleţei din Cerm şi vice-guvernator în Stavropol).

Suchotin,—remiţându-l lui Nilus, i-a declarat că: „documentul a fost obţinut în *condiţiuni misterioase*, de către o doamnă rusoaică, al cărui nume nu-l poate să-l desvăluiască“.

Nilus l'a arătat mai multor ruşi de rang înalt, între alţii, marelui duce *Sergiu Alexandrovici*, care 'i-a răspuns: „Prea târziu!“.

In 1905, Sinodul Rusiei publică, în ruseşte, la Ţarskoie-Selo, acest manuscris sub titlu: *„Protocoale ale înţelepţilor din Sion“*. Dar, cele 500 de exemplare apărute, fură imediat acaparate şi distruse de jidani. Totuşi, unul dintre ele se găseşte la *Britsh Museum*, din Londra.

De atunci, Nilus a scos mai multe ediţii[4]) şi, în cea d'a patra, el scrie: „Am aflat din isvoare jidăneşti autorizate, că aceste protocoale nu sunt altceva decât un plan *strategic pentru* **cucerirea lumei** *şi punerea ei* **sub jugul lui Israel...** Acest plan a fost prezintat *Sfatului Bătrânilor*, de către „Prinţul exilului“ **Teodor Hertzl**, în primul congres sionist, convocat de dânsul, la Bâle, în August 1897“[5]).

Şi Nilus adaogă: „Protocoalele sunt iscălite de reprezentanţii sionişti ai celui d'al 33-lea grad de iniţiaţie (cel mai înalt). Ele fură ridicate, pe ascuns, din dosarul complect al proceselor-verbale, ce era păstrat într'o criptă secretă a principalului birou sionist“.

De altfel, în cursul anului 1901, într'o circulară cu No. 18, precum şi în alte adrese către sionişti, din partea *comitetului de acţiune*,—Teodor Hertzl se plânge că, „cu toate recomandaţiile ce făcuse,—anumite *desluşiri confidenţiale* nu au fost ţinute secrete şi au fost publicate în chip dăunător“.

Protocoalele au fost traduse în englezeşte, în nemţeşte, în franţuzeşte şi au fost astfel răspândite în lumea întreagă.

Casa de editură, bine cunoscută **Eyre & Spotteswoods,** Ltd. (imprimeria guvernului britanic), a publicat, în 1919, documentul într'o broşură intitulată: *„The Jewish Peril.—The Protocols of the Learned Elders of zion“*. (Pericolul jidănesc. — Protocoalele bătrânilor învăţaţi din Sion[6]).

4) **Serge Nilus**: *Le grand dans le petit,—et l'Antechrist comme une possibilité immédiate.* 2-ème édition, corrigée et augmentée, Tsarkoïe-Selo 1905.

5) **Serge Nilus**: *C'est tout près! A notre porte!* pag. 86 şi 92, 1917

6) In prefaţa acestei broşuri se spune că Protocoalele au fost traduse, din

Un mare ziar englez, — *The Times*, — în numărul său din 8 Mai 1920, — dă alarma printr'un articol, în care analizează *The Protocols*. El sfârşeşte cu întrebarea: „Am scăpat oare de pacea nemţească pentru ca să cădem în această *prăpastie a păcei jidăneşti*"?

Un alt cotidian englez, cunoscut în lumea întreagă, — *The Morning Post*, — făcu să apară, sub titlu: „*The Cause of World Unrest*", o serie de articole *bazate pe* **„Protocoale"**, demonstrând că *suferinţa mondială*, ce prelungeşte dificultăţile politice şi financiare eşite din război, *e datorită numai şi numai jidanilor.*

In urmă, Protocoalele fură publicate în Statele-Unite, sub titlul: „*The Protocols and World Revolution*" (editori: **Smali Maynard & C-ie**, Boston); în Italia; în Franţa (editura: *La Vieile France*", Paris,—rue du Pré'aux Clercs), — de unde mi-am procurat exemplarul, pe care îl utilizez aci.

In plus, în Franţa, a mai apărut, de curând, o publicaţie: **Mgr. Jouin**, (*Le péril judéo-maçonnique: „Les Protocols des Sages de Sion*", — edit. **Emile Paul**, preţul 7.50 fr.), — şi o alta a lui **Roger Lambelin**, („*Protocoles des Sages de Sion*",—edit. *Bernard Grasset*, preţul 4 fr.).

Aproape în acelaş timp cu traducţia englezească, a apărut, una *nemţească*, la Charlottemburg (Berlin), publicată de *Gottfried zur Beek* şi intitulată: „*Die geheimnisse der Weissen von Sion.* Această broşură fu repede împrăştiată în Germania şi Austria.

O versiune poloneză fu tipărită în 1920.

Svârcolelile jidanilor cari tăgăduesc autenticitatea Protocoalelor.—In faţa acestei descoperiri neaşteptate, *presa* engleză, ca şi cea franţuzească, ce-'s jidovite, păstrează o tăcere semnificativă[7]).

Dar presa străină, *pur jidănească* din Londra (*Jewish Guardian, Jewish World, Jewish Chronicle, Jewish Daily News*) scoase răgete de turbare şi avù îndrăsneala să ceară, în *Englitera*, suprimarea documentului publicat de *nişte cetăţeni englezi*.

Jidanii merseră şi mai departe. Insărcinară pe unul din ai lor. —loc.-colonelul *Malone*, deputat în Camera Comunelor,—să întrebe în Parlament pe Ministru de Interne: „Ce măsuri socoteşte să ia pentru a asigura **suprimarea** *documentului întitulat: The Jewish Peril*"?

---

ruseşte, în englezeşte, după cartea lui Sergiu Nilus în Rusia, în 1905.

Editorii adaogă: „Se poate vedea un exemplar din original la biblioteca *Museului Britanic*, sub No. 3926, d. 17, purtând timbrul acestui Museu, cu data de 10 august 1906".

7) Singuri *Salomon Reinach*, în *Opinion*, din 26 Iunie 1920,—şi *L. Wolf*, în trei articole inserate în *Manchester Guardian*, în *Spectator* şi în *Daily Telegraph*, îngânară o searbădă refutaţie, conchizând, bine înţeles, că „Protocoalele" sunt apocrife.

Ministrul îi răspunse în scris: „Cred să ştiu că broşura e o traducere a unei cărţi publicate, în 1905, în ruseşte, de către *Sergi Nilus*. Această carte a avut trei sau patru ediţii. N'am constatat că broşura e *o mutilare* a *cărţei ruseşti*... Mă tem că *legea nu-mi dă nici o putere pentru a face* **să se suprime** *publicaţia*".[8])

Totuşi, jidanii nu se dădură bătuţi. Ei plătiră o *aventurieră* poloneză, zisă: prinţesa *Radziwill*, să conteste autenticitatea Protocoalelor şi să afirme (?) că ele au fost fabricate de poliţiştii ruşi (?).

Or, în ziarul *Plain English* (2—4), d-na **Mary Meredith Beaumont** precizează că **Radziwill'a**—„după ce a comis *excrocherii* în Londra, — s'a *înfundat în închisorile* Africei de Sud, de oare-ce „a falsificat un cek de un milion, pe care a iscălit pe *Cecil Rhodes*". Şi jidănimea recurge la o asemenea *plastografă* ca martoră de desvinovăţire(!)[9]).

***

Iată acum ce scrie marele ziar englez „*The Thimes*" din 8 Mai 1920, despre cuprinsul *Protocoalelor*:

1. Există azi, — şi a existat de veacuri, — o *organizaţie politică internaţională* a jidanilor.

2. Spiritul acestei organizaţii pare să fie o *ură tradiţională, eternă a* **Creştinătăţei**, — şi o *ambiţie titanică de dominare* asupra lumei.

3. Scopul urmărit de secole, e *distrugerea Statelor naţionale* şi înlocuirea lor cu o *dictatură jidănească internaţională*,

4. Metoda întrebuinţată pentru a slăbi, pentru a dobori Statele politice existente, consistă în a le injecta idei ce tind la desagregarea lor, printr'o progresie abil calculată: de la *liberalism* la *radicalism*, — apoi la *socialism*, la *comunism*, — în sfârşit la *anarhie*, adică la *reductio ad absurdum* a principiilor egalitare. In acest timp, Israel rămâne neatins de doctrinele corozive...

5. Dogmele politice ce evoluează în Europa creştină, politica şi constituţiile democratice sunt toate egal dispreţuite de către *Bătrânii* sau *Inţelepţii* lui Israel. Pentru ei, guvernarea e o artă sublimă şi secretă, ce se capătă numai printr'o cultură tradiţională, în vre-un sanctuar ocult...

5. In această concepţie a guvernărei, masele nu sunt de cât o *nemernică turmă*. Iar conducătorii politici ai goimilor, — aproape tot atât de orbi ca şi vitele lor, — sunt nişte simple păpuşi în mâinile *Bătrânilor* lui Israel. Ei sunt de cele mai multe ori corupţi,—întotd'auna neputincioşi, — uşor robiţi prin linguşală, prin ameninţare sau prin şantaj *în profitul dominaţiei jidăneşti*.

. . . .

---

8) *Vielle France*. No. 220, 14—21 Avril, 1921, p. 19.

9) Un scriitor american, **L. Frey**, demonstrează că iniţiatorul Protocoalelor ar fi un anume **Aşer Ghinsberg**, — zis şi **Ahad Haham**, — urmaşul lui **Hertzl** şi actualul şef efectiv al sionismului.

Vom termina această *introducere* printr'un rezumat al „Protocoalelor", luat din cartea lui **Roger Lamblin.**[10])

„Pentru ovrei, nu există alt drept de cât *forţa*.

Liberalismul a distrus, la goimi, *religia* şi *autoritarea*.

Aurul e în mâinile lui Israel şi, prin aur, el a pus mâna pe *presă* şi pe *opinie*, care comandă guvernelor în statele democratizate.

Legile masonice sunt dirijate de jidani, cari le orientează manifestaţiile şi propaganda.

Popoarele creştine vor fi într'o zi atât de oropsite, că vor reclama un *supra-guvern universal*, emanând de la jidani. *Războaie particulare* şi un *conflict mondial*, pe care Israel va şti să-l deslănţuiască, le vor grăbii venirea la putere. Autocraţia jidănească va înlocui liberalismului statelor creştine. Toate religiile vor fi suprimate, — afară de acea a *Talmudului*.

Pentru a-şi arăta puterea, jidanii *vor doborî şi vor robi*, prin **asasinat şi terorism**, unul dintre popoarele Europei (pe cel din Rusia).

Un *impozit progresiv* asupra capitalului şi împrumuturi de stat vor sfârşi prin *a ruina pe creştini*, pe cari îi va fi demoralizat un învăţământ ateu; şi ciasul, atât de mult aşteptat, va suna. *Regele jidanilor*, incarnaţia destinului, **va domni asupra universului domesticit**".

Şi autorul adaugă: „E bine să meditaţi diversele capitole ale Protocoalelor"... „şi să observaţi în ce măsură au fost realizate, — în timpul şi după război, — *faptele prevăzute* şi *evenimentele anuntate*, în nişte foi scrise **două-zeci de ani mai înainte**".

Pe numărul viitor, dar.

PAX JUDAICA

Dacă nemţii ieşeau învingători din războiul mondial, am fi avut o *pax germanica*, adică popoarele învinse ar fi trebuit să îmlinească toate cerinţele nemţilor. Nemţii n'au învins, ci au fost învinşi, însă în loc de o *pax britanica ori galica, sau italica*, s'a încheiat, la *Versailles* şi St. Germain, o *pax judaica*. In adevăr, din toate popoarele care au fost reprezentate la masa verde din sus numitele localităţi, nici una nu şi-a văzut revendicările complect satisfăcute, afară de *jidani*, cari, ne luând parte ca naţiune la conflictul mondial şi nefăcând de cât să spioneze şi să trădeze ambele tabere, când nu se îmbogaţiau prin tot soiul de specule şi acaparări pe spinarea naţiunilor beligerante, au reuşit, totuşi, să fie reprezentaţi ca naţionalitate la tratatele de pace. Aşa dar *jidanii*, care se pretind că sunt englezi în Anglia, francezi în Franţa, americani în America ori români la noi, şi cari n'au nici

10) **Roger Lambelin.** — „*Protocols*" des sages de Sion. p. XX şi XXI.

un teritoriu al lor propriu, au fost reprezentaţi ca naţionalitate la tratatul de pace, deşi ei susţin că sunt numai secretari ai unei religii. Acest popor, care are naţionalitatea ţărei în care s'a stabilit, şi care are o patrie în ţara în care se află, au cerut şi au obţinut, fără să fi luptat cu armele ca să-l cucerească, teritoriul Palestinei, care a fost luat de la armatele turceşti de către armatele engleze. Mai mult: au obţinut ca jidanii din anumite ţări, ca Polonia, să fie consideraţi ca nişte cetăţeni privilegiaţi, care, pe lângă drepturile polonezilor, mai au drepturi suplimentare, ca acela de a nu fi constrânşi la nici o obligaţiune cetăţenească, Sâmbăta, să-şi aibă şcolile lor, întreţinute însă din munca polonilor, etc. Aceste privilegii le cereau şi de la statul român şi le ar fi obţinut dacă Românii n'ar fi opus o rezistenţă îndăjită acestor pretenţiuni jidoveşti.

Jurnalul *Times*, din Londra, avea, prin urmare, dreptate când susţinea, analizând *Protocoalele*, că victoria aliaţilor ne-a scăpat de *pax germanica* pentru a ne precipita în *pax judaica*, mult mai degradantă.

Pacea judaică nu e de fapt de cât realizarea visului de dominaţiune al panjudaizmului.

Rasa jidovească, de la profeţii biblici şi de la scrierea Talmudului, e fanatizată, hipnotizată de ideia că:

1. Jidanii sunt un popor deosebit, ales de Dumnezeu;
2. Că naţiunea jidovească e o supra-naţiune;
3. Că această supra naţiune este menită a domni peste toate cele l'alte naţiuni inferioare.

Această idee a dominaţiunei lumei o urmăresc ei cu tenacitate, şi pacea judaică de la Versailles şi St. Germain e una din victoriile planului lur de dominaţie.

Imprăştierea jidanilor de către Vespasian şi Titus şi mai pe urmă de Adrian, în loc să-i slăbească, i-a întărit. Mizeria lor fiziologică, aparenţa lor de inferioritate socială, au împiedecat pe *goimi* de a vedea pericolul. Ei nu'şi închipuiau că aceşti oameni în aparenţă inofensivi ar putea să turbure pacea socială şi să provoace cataclizme ca cel din Rusia sovietică. Creştinii au privit pe jidani cu aceiaşi indiferinţă despreţuitoare, cu care un copil ar privi viermii încuibaţi în lemnul unei corăbii majestoase, care însă cu toată soliditatea ei, aparentă e redusă în pulbere şi distrusă de aceste mici fiinţe. Cele mai puternice construcţiuni de lemn nu pot rezista puterei destructive a viermilor.

Intocmai ca aceşti viermi, jidanii au făcut ca Rusia să fie transformată în praf, şi acum jidanii lucrează pe capete să producă acelaş fenomen în Germania şi Anglia.

Pentru distrugerea societăţilor ariene, jidanii au găsit totdauna instrumente în victimele lor inconştiente. Ei au ştiut totdauna să exploateze cu dibăcie pasiunile sociale şi politice ale arienilor, şi *pacea iudaică* de la Versailles şi St. Germain n'au obţinut-o decât mulţumită dezbinării aliaţilor, mânuind cu dibăcie rivalităţile dintre marile puteri.

Bolşevismul este Judaism

Pentru a dovedi că mişcarea bolşevică a fost pusă la cale şi condusă de jidani, dăm la vale extracte din diferite documente publicate în 1918 — şi 1919.

1. Raportul consului britanic din Ecaterinburg, din 6-11-1919: „Şefii bolşevicilor nu reprezintă pe lucrătorii din Rusia, ci cea mai mare parte din ei sunt jidani".

2. Din scrisoarea lui E. Howard către M. Balfour, 20-VIII-1918: „Cea mai mare parte din conducătorii bolşevici sunt fanatici sau aventurieri jidani, ca Trotzki şi Radek".

3. M. Alston către Lord Curzon, 23—1—1919: „Bolşevicii constituie o mică clasă privilegiată, care e în măsură să terorizeze restul populaţiunei, pentru că are monopolul armelor şi alimentelor. Această clasă se compune din elemente străine neamului rus ca *jidani*, letoni, exstonieni. *Jidanii* sunt cu deosebire numeroşi în posturile înalte. Membrii acestei clase au absoluta libertate de-a comite tot soiul de crime în contra celor l'alte fracţiuni ale societăţei.

4. Raportul generalului Knox către War Office din 5-II-1919: „In cea ce priveşte masacrul familiei imperiale la Ecaterinburg, avem dovadă că în sovietul local se aflau două partide, din care unul voia să salveze familia imperială, pe când cel'alt, condus de cinci jidani, urmăreau asasinarea acesteia. Doi din aceşti jidani, *Vainen* şi Sarafof, care au venit în Rusia o dată cu Lenin, erau partizani hotărîţi al asasinatului. — Garda familiei imperiale o formau zece letoni şi trei jidani. Ea era comandată de către un criminal condamnat pentru asasinat şi incendiu, în 1906, pentru violarea unei fetiţe de cinci ani în, 1911... Sentinţa condamnărei la moarte fu citată familiei imperiale de către un jidan numit *Iarowski*...

5. Lord Kilmarnok către M. Balfour, în 27—XI—1918: „Zinoview, al cărui adevărat nume este Apfelbaum, nume absolut jidovesc, mai era încă stăpânul Petrogradului, unde exercita o teroare feroce".

Vom arăta în numărul viitor în mod mai detailat cum sunt compuse sovietele mai importante din Rusia şi în ce proporţie intră elementele jidoveşti faţă de cele ariene.

INŢELEPŢII SIONULUI

Ca să iniţiem treptat pe cititori în tainele Camorei jidoveşti, o să spicuim din literatura specifică studiile, datele şi constatările făcute de cei cari s'au ocupat de aproape cu psihologia, cu ritualul şi cu practicele acestei secte de duşmani ai neamului omenesc, ca să prezentăm pe jidan ca într'un tablou *pris sur le vif*, căci pentru a aplica remediul, e de primă necesitate să se cunoască modul cum lucrează microbul ca să producă abcesele cu cari a copleşit organizmul societăţii creştine.

Spicuim, pentru azi, din legea legilor — nu din Talmudul arhivechi—ci din codul care constitue pentru azi norma, dreptarul purtărei ovreiului în mijlocul popoarelor cărora, statornic şi cu din ce în ce mai sigur succes, le inoculează virusul ticăloşiei şi al neputinţei.

La 1897 s'a ţinut în Basel, cum se spunea mai amănunţit într'un alt articol, un congres monstru. Au luat parte la această adunare învăţaţii, hahamii, financiari—toţi câţi în seminţia lui Iuda au putere asupra verminei ovreieşti din toată lumea, toţi potentaţii care constituesc guvernul ascuns al jidovimei din cele cinci continente. Aceştia, după hărhăială îndelungată, au formulat un cod dela care să nu se departeze ovreiul, o pravilă al cărei cuvânt e mai obligator pentru jidov decât însăşi vorba lui Moise. Raportul asupra desbaterilor din congresul acesta formează evanghelia ovreiască—şi raportul acesta, ajuns, nu ştim cu ce *valută* în mâna nelegiuită a unei societăţi de goimi, coprinde aşa numitele *Protocoale*, reguli de conduită, adică, pentru ovrei în vederea scopului final către care merge Camora.

Din acest cod, din acest mănunchi de porunci date de „Inţelepţii Sionului" pentru îndrumarea verminei către stăpânirea pământului, extragem, pe scurt, azi, câteva învăţături şi vom continua ca să arătăm pe jidan gol, aşa cum e el fără mască, cu tendinţele, cât mijloacele, într'un cuvânt cu otrava de care e îmbibat şi pe care o varsă permanent, metodic, cu stăruinţă în sângele celor pe cari o duc la neputinţă ca să-i poată stăpâni.

Jidanul care se va încumeta să contesteze un cuvânt din ceeace urmează, ştie mai dinainte că va cădea strivit sub grămada de dovezi, pe cari de altfel, n'au cutezat până acum să le combată.

Iată, pe scurt, câteva din preceptele stabilite de *Inţelepţi* în congresul dela Basel:

„Noi posedăm un orgoliu neînfrânat, o lăcomie fără saţ, un dor de răzbunare fără cruţare, o ură neînpăcată.

„Cine vrea să ajungă la stăpânire, trebue să lucreze cu şiretlic, răutate şi prefăcătorie, calităţi înalte morale,—sinceritate, cinste, moralitate păstrate cu sfinţenie, duc adesea la răsturnarea celor mai buni de pe tron, dacă duşmanul ştie să uzeze de alte mijloace eficace.

„Noi am introdus pretutindeni otrava liberei cugetări. Azi toate statele sunt atacate de o boală mortală, de infectarea sângelui. Acum nu mai avem să așteptăm decât spasmurile morții.

„Din rândurile neovreilor vom ști să împiedicăm să se ridice personalități marcante, iar dacă sunt, masele conduse de noi vor putea să le oprească de a se înălța, vor ști să le doboare.

„Imperiul nostru, câștigat cu cuceriri pașnice, trebue să înlocuiască grozăveniile războiului prin pedepse neobservate, dar efective: trebue să înființeze teroarea, spre a ajunge la ascultare oarbă necondiționată.

„Pe muncitori îi vom îndemna să aibe pretenții de salarii din ce în ce mai mari. Acordarea lor, însă, nu le va fi de nici un folos, căci în același timp vom urca prețurile mijloacelor de trai și altor obiecte de trebuință zilnică și profitul mare tot noi îl vom trage.

„Vom săpa adânc și răsturna temeliile producției agriculturei industriilor, îmboldind pe muncitori la beție și nelegiuiri.

„Pe neovrei îi vom îndemna la lux disproporționat cu veniturile lor, care să-i ducă la o viață desfrânată.

„Vom căuta să provăcăm mereu turburări în lume, ca cu modul acesta să slăbim legăturile tari ale statelor neovreești. Dacă se ivește undeva vre-o conjurație, în fruntea ei trebue să fie negreșit unul din devotații noștri.

„Indată ce un stat neovreesc îndrăznește să ne reziste, trebue să fim în situație de a ațâța pe vecini la război împotriva lui. Dacă și vecinii vor să facă cauză comună cu el și să lucreze contra noastră, va trebui să provocăm războiului mondial.

„Pentru înfrângerea statelor neovreești, vom căuta să ne dovedim puterea în unul din ele, prin provocarea teroarei, omorârilor fără crutare.

„Teroriștii sunt niște miei blânzi din turma ce ne stă la dispoziție, pe cari putem să-i seducem ușor cu vorbe pompoase de libertate, egalitate, fraternitate.

„Activitatea fracmasonilor firește o vom conduce noi singuri; căci numai noi știm ce menire are această activitate și care este scopul ei final, Neovreii n'au nici o bănuiala de acest lucru.

„In lojile de fracmasoni, săvârșim pedepsele în așa mod, încât nimeni afară de coreligionarii noștri, să nu aibă nici cea mai mică bănuială, nici chiar victimele morții; toți, aceștia, mor, când e necesar, în aparență de moarte naturală.

„Contăm să dobândim toate popoarele pentru constituire cu totul nouă de state. De aceea să îngrijim, ca conducătorii noștri să fie persoane care să meargă la scop cu putere și îndrăzneală.

„Când vom fi ajuns la îndeplinire deplină, vom ști să ne îngrijim ca să nu se facă conjurațiuni împotriva noastră. Fără milă vom executa pe oricine, care, cu arma în mână, se va răscula contra stăpânirii noastre. Orice întemeiere de societate nouă secretă, se va pedepsi de asemenea cu moartea. Societățile secrete acum existente (lojile masonice), care ne sunt bine cunoscute și ne au făcut minunate servicii, le vom desființa pe toate. Membrii lor vor fi surghiuniți în țări depărtate. Așa vom proceda cu toți acei fracmasoni cari au pătruns prea adânc în secretele lojelor noastre.

Iar cine va fi grațiat din vre'un motiv oarecare, trebue să trăiască în permanență cu frica de a nu fi trimis și el în surghium.

Notus

Ce e cu Palestina

La întrunirea pe care a ținut'o *National Constitutional Asociation*, la Caxton Hall în Londra, în ziua de 6 Martie, lordul Hampthill a recunoscut duplicitatea politicei britanice în Palestina

Suntem legați, zice el, prin făgăduieli contradictorii; am făcut, relativ la Palestina, promisiuni pe care nu trebuia să le facem unor oameni cari n'au nici un drept de a se găsi acolo.

Populațiunea Palestinei este arabă în proporție de 93%, și noi ne-am legat să stabilim acolo un *cămin național* pentru jidanii din întreaga lume.

N'am făcut mai puțin de șease promisiuni, care se anulează una pe alta; și singura noastră speranță de a ne degaja în mod onorabil, e faptul că tratatul de la Sevres nu este încă ratificat.

Această sinceritate a lordului Hampthill descoperea duplicitatea diplomaţiei engleze. Cum, oare, s'ar putea combina un tratat care să împace șase promisiuni contradictorii făcute de Anglia?

De unde vine pretențiunea jidanilor asupra Palestinei, unde ei nu sunt de cât niște intruși?

Revista *Gentile Tribune* face istoricul acestor pretențiuni. Se poate vedea din Biblie că Iosef aduse neamul său în Egipt, unde se îmbogăți prin speculațiune. Egiptenii voind să constrângă pe acest neam de paraziți la munca productivă, întreaga bandă emigră în Palestina pentru-că această țară se afla situată pe marea cale comercială, ceeace face de altfel și azi importanța ei.

Timp de secole jidanii trăiră ca paraziți pe spinarea popoarelor autochtone ca Philistenii, Madianți, Moabiți, Hitiții, Edomiții, sugându-le forța vie până la complectă epuizare, după cum fac de altfel și azi în Europa și cu deosebire în Rusia.

Așa dar, jidanii n'au nici un drept asupra Palestinei, cum n'ar trebui să aibă nici un drept cetățenesc în alte țări, de oare-ce nu contribue prin nici un fel de muncă productivă la conservarea lor. Toate drepturile pe care le invoacă jidanii asupra Palestinei sunt nule, de oare-ce paraziți nu pot invoca decât maximum a fi tolerați de către cei pe spinarea cărora trăiesc.

Jidanul Polonez

In *Concours-Mèdical*, o revistă care se publică la Paris, citim, în numărul din 20—XI—21, următoarele impresiuni ale doctorului Decourt, relativ la jidanii din Polonia:

„Ura polonezilor în contra jidanilor e uşor de priceput. Varşovia are o populaţiune jidovească de peste 300.000 suflete, şi care descinde din jidanii adăpostiţi în Polonia mulţumită bunătăţei naţiunei poloneze şi neprevederei regelui polon.

Azi jidanii sunt tot o rasă distinctă, formând la Varşovia, un *stat în stat* şi în toată Polonia un *popor străin poposit la alt popor*, vârît oare-cum în pielea acestuia şi sugându-i sângele.

Jidanii sunt aci în mod vădit nişte străini *neasimilabili*, străini prin atavism, prin pasiuni, prin spirit şi prin inimă.

In acest cartier jidovesc al Varşoviei îl vedem defilând cu miile, purtând o pălărie turtită ori o tichie de catifea, cu pierciuni răsuciţi, un caftan lucind de unsoare şi murdărie.

Ce straniu sună conversaţiunile lor în o limbă străină ţărei!

Ce curioase par privirele lor şirete şi gesturile lor feline şi linguşitoare! Şi toate acele înfundături puturoase din cartierul jidovesc unde mişună o sumedenie de copii zdrănţeroşi, toţi trădându-şi origina prin forma nasului, acăţaţi de fustele balabustelor cu pieptul căzut, despletite, murdare, păduchioase... *Ah! toate aceste caracatiţe sug sângele polonez fără să producă obsolut nimic.* Ce noroc pentru Franţa că nu posedă în sânul populaţiunei sale acest specimen, murdar, înşelător şi infect al jidanului oriental".

Citind cele de mai sus, putem să ne dăm seama ce mare asemănare e între Polonia şi România în cea ce priveşte jidovimea acestor două ţări. Această asemănare e o dovadă că din jidan nu poţi să faci altceva de cât tot jidan, indiferent că îi dai numele de polonez, român sau ungur.

DIVERSE

Manase Tulpenzweig se luaudă lui Samuel Rosenschwein că şi-a asigurat recolta depe moşia pe care o are în arendă in contra focului şi grindinei.

— Bine — zice Samuel Rosenschwein mirat — contra focului înţeleg dija, dar cum faci tu moi ca să cadă grindină!?

Poporul internaţional

Cazul jidanului Speyer, de la Banca Speyer Brothers din Londra, caracterizează perfect internaţionalizmul descendenţilor lui Izrael, cari nu se pot lega de nici un petec de pământ, însă cari pretind să aibă toate drepturile băştinaşilor cari fecundează, prin munca lor, pământul patriei, şi'l apără cu sângele lor.

Retragerea cetăţeniei engleze şi expulsarea acestui jidan Edgar Speyer, pune în adevărata ei lumină organizaţiunea şi mecanizmul Băncei Internaţionale jidoveşti.

Născut în Statele Unite în 1862, Spayer veni în Anglia în 1887, unde dobîndeşte naturalizarea la 1892 şi cumpărându-şi titlul de baronet, obţinu un loc în *Privy Concil* la 1909. Ancheta ce s'a făcut asupra purtării lui în timpul războiului a dovedit că el a manifestat pe faţa simpatiile sale pentru Germania; că făcuse proiectul de a se stabili la Berlin după victoria germană; că se afla în corespondenţă cu vrăjmaşul; că lua parte la traficuri în vederea aprovizionărei Germaniei, etc. Aceasta de altfel, e cazul jidanilor din toate ţările. Insă iată angrenajul caracteristic.

Există trei case Speyer: la Francfurt, banca Lazard Speyer-Ellissen; la New-York, Speyer & Co.; la Londra, Speyer Brothers. La declararea războiului, fraţii Edgar şi Yames Speyer şi cumnatul lor Beit von Speyer sunt asociaţi în câte şi trei firmele: Beit von Speyer conduce casa din Francfurt, Yames pe cea din New-York şi Edgar pe cea din Londra. Acelaş sistem ca la Rothschild, fii u Meyer Amschel. Cele trei bănci Speyer sunt strâns legate în acelaşi timp cu Deutsche Bank şi cu Banca Taxeira de Mottos din Amsterdam. Aşa dar, cu un picior în toate ţările, putându-se înfăţişa sub masca a trei naţionalităţi diferite şi astfel opera cu siguranţa peste graniţe.

Secretul puterei financiare, şi prin urmare a dominaţiunei politice jidoveşti, reşade în această combinaţiune. *Banca Internaţională jidovească* este azi stăpâna guvernelor, nu pentru că jidanul cutare a putut practica învârteli pe o scară mare în timpul războiului, ci pentru că toate statele sunt prinse în reţelele jidovizmului, care lucrează în mod unitar conform dispoziţiunilor Kahalului:

(După la Vieille France No. 260 p. 8—9).

ANTISEMITISMUL LUI EMINESCU

II

Eminescu şi clasa de mijloc.

In „*Influenţa austriacă asupra Românilor din Principate*“,[1] Eminescu, făcând un istoric al desvoltării noastre sociale şi enonomce, constată existenţa de clase sociale neatîrnate. Aceste clase sunt factorii *necesari* ai armoniei sociale şi nimicirea uneia din ele însemnează zdruncinarea echilibrului armonic al organismului social prin golurile pe care acea nimicire le face, înlesnind şi exercitarea influenţelor străine. Aşa au dispărut, în Moldova, „*clasele pozitive*“, ale răzăşilor şi breslaşilor.

Dispariţia lor a trebuit să aducă după sine „*degenerarea funcţiunilor vieţii economice*“,şi înstrăinarea pământului românesc, devenit „*teren de exploatare pentru industria străină şi proletariatul indigen*“. Căci prin „*grămădirea la porţile privilegiilor şi ale slujbelor*“ a tuturor acelora cari voiau să devie boeri, s'a produs, în clasa de mijloc, goluri economice pe care le-au ocupat străinii.

Indiferenţa statului a venit să desăvârşească acest proces de desagrerare naţională prin introducerea elementelor străine în corpul nostru social. In adevăr, după Eminescu, *cauza adevărată a neprosperării meseriaşilor şi comercianţilor*“ este „*lipsa de pricepere din partea Statului în privirea importanţei industriei într'o ţară*“ şi „*neprevederea şi nepăsarea întru apărarea industriei şi a comerţului*[2]), aceasta din cauza unei prejupeçăţi, că România nu poate fi decât ţara agricolă. „*Sub infuenţa unor asemenea idei*“, instituţia corporaţiilor, *contrarie libertăţii absolute în tot şi în toate*“, a fost desfiinţată. Rezultatul a fost că streinii, şi mai ales israeliţii, au năvălit în ţară şi au constituit în Stat o pătură de industriaşi şi comercianţi străini. Şi nu numai că naţionalii au fost înlăturaţi, „*prin simplu efect al abilităţii reale a străinilor, dar am făcut tot pentru a susţinea pe streini şi industria străină*“. Străinii fiind preparaţi la toate concesiunile, la darea accizelor şi chiar la perceperea de impozite indirecte, precum ale băuturilor spirtoase, „*Statul a oferit străinilor acestora putinţa de a mânui capitalul public, veniturile budgetului Statului, al judeţelor şi comunelor*“.

Astfel ei şi-au făcut capitaluri cu *bani publici*, iar pământenilor li s'a luat „*mijlocul de a se susţinea şi desvolta*, li s'a luat „*practica şi inteligenţa afacerilor, spiritul de întreprindere, educaţiunea*

---

1) **Mihail Eminescu.** Opere complecte cu o prefaţă şi un studiu introductiv de A. C. Cuza, Iaşi Librăria românească Ioan V. Ionescu; N. Georgescu 1914, pag. 469.

2) M. Eminescu op. cit. (Chestiunea Israəlită pag. 496. Toate citaţiile care urmează sunt din acelaş articol).

iudustrială şi comercială, cu un cuvânt acea cultură ce se dobândeşte prin exerciţiul industriei şi comerţului“. *Industriaşul şi comerciantul român nesusţinuţi prin nici o măsură de Statul pentru care plăteşte contribuţii şi îndeplineşte tot felul de sarcini, neavând mijloace şi neputându-şi-le procura în lipsa de adevărate institute de bancă, a trebuit să renunţe la industrie, la comerţ şi să se facă funcţionar*“.

Această luminoasă argumentare ne arată spiritul adânc văzător al lui Eminescu în chestiunea clasei de mijloc.

După cum se vede, Eminescu cercetează cauzele, atât materiale cât şi morale, ale înlocuirii comercianţilor şi industriaşilor români de altădată prin jidani, arătându-ne, pe urmă şi efectele, dezastruoase pentru Români, ale acestei înlocuiri. Aceste efecte sunt, după Eminescu: mizeria din oraşe, chiar din capitala ţării; marea mortalitate a populaţiunii ortodoxe; numărul mic al căsătoriilor între locuitorii români, şi în sfârşit descreşterea populaţiei creştine din Oraşele Moldovei, descreştere care „*însemnează înlocuirea clasei de mijloc române prin israeliţi*“. Toate acestea Eminescu le dovedeşte în cifre, dând acestora cea mai mare însemnătate. Neputând reproduce aici amănuntele statistice aduse de el, ne mărginim a cita numai următoarele rezultate, pentru a se vedea că înlocuirea elementului creştin cu cel Israelit, în domeniul economiei noastre naţionale, era un fenomen din cele mai grave chiar de pe timpul lui Eminescu:

De pe statistica oficială pe anul 1875, s'au născut în oraşele Botoşani, Dorohoi, Iaşi, Neamţ, Suceava *2.533* ortodoxi şi *3611* israeliţi şi au murit *3017* ortodoxi şi *2333* israeliţi. Aşa dar, ortodoxii au pierdut în acel an *484* de suflete, iar israeliţii au câştigat *1278*.

In anii 1866 şi 1877 erau în Iaşi *1288* pantetari români şi *6327* patentari israeliţi.

„*Aceste cifre* zice Eminescu, *dovedesc aceea ce este, dealtminteri, destul de cunoscut: că în Iaşi, ca şi în alte oraşe ale Moldovei, comerţul şi industria sânt în mâi ile israeliţilor*“.

Aceleaşi rezultate ne dau şi statisticele Bucureştilor, unde israeliţii au înlocuit de asemenea pe industriaşii şi comercianţii români, a căror marfă era odinioară căutată nu numai în ţară, dar chiar şi la Constantinopol. Eminescu ne face o amănunţită expunere statistică a speciilor de comerţ şi industrie, încăpute pe mâna străinilor. Concluzia este aceeaşi:

„*Nu numai cifrele arătate*“ — zice Eminescu — „*dovedesc că israeliţii domină. Spre a ne convinge de acest adevăr, n'avem decât să ne preumblăm pe străzile Bucureştilor, atât în zilele de lucru cât şi în sărbătorile cele mari ale israeliţilor, şi vom recunoaşte că au trecut timpurile când românii erau puternici pe piaţa românească*“.

Ceeace este, însă, important de notat — şi Eminescu stărue asupra faptului — este că mijloacele prin care evreii au ajuns să pună mâna pe capital, n'au fost numai „*munca reală şi cinstită în comerţ şi industrie, ci mai cu seamă operaţii care nu produc valori*“, adică

„samsarlâcuri, traficuri şi operaţii îndoelnice". Că dovadă, Emi-
nescu aduce statistica comercianţilor evrei faliţi, a proceselor co-
merciale intentate de evrei, a bancherilor, samsarilor, comisionarilor,
arendaşilor şi antreprenorilor, a evreilor fără nici o profesiune, cari,
totuşi, trăiesc *„de pe urmele traficului şi a samsarlîcului"* precum
şi a poliţelor protestate ale creditorilor israeliţi. Numărul mare al
tuturor acestor *„agenţi activi ai practicei uzurare"*.

Ele sânt: împrumuturi cu câte 48% şi 60% mai ales pe ama-
neturi; scontări de titluri de pensie şi lefi cu un scăzământ care
reprezintă dobânzi enorme, procente exorbitante, etc.

In faţa acestei exploatări de către străini a claselor societăţii
româneşti, exploatare care a fost posibilă la adăpostul unei libertăţi
rău înţelese, Eminescu se întreabă: ce este de făcut? Marele cu-
getător şi patriot simţia cu inima, dar înţelegea cu mintea toată
gravitatea problemei, care astăzi, după trecere de încă câteva decenii,
se pune într'o formă şi mai gravă, în special pentru oraşele Mol-
dovei, aproape cu totul înstrăinate.

Teodor Naum

150

Presa cu zulufi din cele cinci continente, colportează de câtiva ani inepţia că comandamentul românesc a pus pe jidani *în prima linie*—cum deunăzi, aceiaşi presă scria, fără ca un glas de concetăţean mutilat să se fi ridicat, aici, ca să protesteze, cum că la Bucureşti, faţă de evrei, funcţionează mitraliera mai abitir decât la Moscova, faţă de marii duci.

Ştirea, întrucât se ventila în străinătate de către ovreii dezertori pe cari, în ţară, i-au condamnat tribunalele militare, nu dedea loc la polemici, şi, cum e mai mult absurdă decât stupidă, nu întâmpina desminţire, fiindcă e dintre cele care se desmint prin însăşi enormitatea lor.

Acum o filează gazeta ovreiască cea mai de aproape legată cu Rakowski. Aşa fiind, ca să nu se producă, cumva, confuzie în mintea jidanilor, când vor fi din nou chemaţi să voteze... pe cei din *Menorah*, trebuia dată mişeliei o oarecare atenţie.

Cu corvada aceasta s'a însărcinat d. C. G. Costaforu, cel carele altădată, luase în întreprindere procesul lui Miulescu — căci d. Costaforu, caritabil foarte, se vâră, ca din oficiu, în toate daraverile care produc... emoţie.

Din capul locului, dar, faptul că confratele acesta dă mărturie cum că a auzit dela nu ştiu cine, că într'o bătălie, s'au împins în prima linie *o sută cincizeci* de bieţi ovrei, şi că, vezi bine, toţi au murit, — faptul acesta ar fi singur suficient să facă dovada

cum că nimic nu e adevărat din poveste, întru cât, dela procesul lui Miulescu şi până alaltăeri, când ziariştii de profesie îl deteră afară din preşidenţia societăţii lor, aşa a fost pururea soarta afacerilor în care intervine d-sa: se dovedeşte regulat că adevărul e în tot-d'auna în partea opusă afirmărilor d-lui Costaforu.

Am putea să ne oprim aici, deci.

Dar pentru cei cari vor să petreacă, să continuăm.

Dacă ar fi adevărat că, pe lângă sutele de mii de români căzuţi în primele linii, au murit şi *150* de circumpatrioţi, n'ar fi nici o nevoe să se tăgăduiască lucrul, fiindcă la nici o carte nu scrie că românii, mercenari ai jidanilor, sunt datori să moară pentru sinagogă—şi că, în vremea asta, ovreii, aşezaţi la *Princiar* sau la poliţia nemţească de siguranţă, să fie volnici a face negoţ, a se îndeletnicii cu spionajul şi a denunţa pe români. Nu scrie nicăeri, prin urmare e permis.

Dar, nu e adevărat. Nu e adevărat, pentru că *150* de oameni, fie şi de ai hahamilor, nu se asvârle în para focului, ei de capul lor, ci sunt încadraţi cu ofiţeri şi cu grade, cari, ne fiind dintre credincioşii havrei, ar fi fost să fie sacrificaţi numai de dorul de a vedea comandantul şi câţiva ovrei în linia de foc.

Este, dar, din punctul de vedere al logicei, monstruos de neadevărată povestea căreia 'i dă mărturie d. Costaforu, fost contracciu al procesului Miulescu şi dat afară din preşidenţia societăţii ziariştilor de profesie.

Dar pe lângă creditul nelimitat pe care-l întâlneşte în public, contrariu de ceeace afirmă acest martor de temeiu al lui Israel, însăşi faptul în sine, că *au murit* cei 150 de zdrailteni învederează cât de ridiculă e povestea cu olocaustul ovreiesc. Căci, mă rog, nu e copil, în ţara noastră, care să nu ştie că ovreiul cu virtuţile lui strămoşeşti, ori moare de indigestie, ori merge înapoia frontului — una din două—să intre în foc circumcisul şi să-şi verse sângele, e un fenomen pe care minte fitecine care afirmă că l'a văzut. In cursul războiului acestuia, ca în cursul războielor, cari au apucat şi câte un semit printre soldaţi, ovreiul a rămas la cafenea, a dezertat, s'a aşezat la etapă, ori— mai ales din prima linie — s'a dus de s'a cuibărit în şanţul duşmanului. Pe câmp, vitejeşte, doar gloanţe rătăcite să fi sgâriat cumva saftianul închinătorului la havră.

In prima linie, departe de comandant şi la câţiva paşi de Edenul din tranşeea germană, să moară ovreiul—este aberaţie.

Să lăsăm, dar, pe cei 150 să odihnească somnul de veci, ori să se învârtească la bursă. Dacă vor fi murit, au fost în compania românilor, pe cari i-ar dezonora lacrămile d-lui Costaforu; dacă n'au murit alături de români, au fost sănătoşi, călăii lagărelor de prizonieri şi devin, acum, pe nesimţite, progresişti ai Capitalei regatului ori, dosiţi de frica răspunderii, ne calomniază în străinătate, unde fac odios numele de român.

Dar morţi pe front, în prima linie, macabeii—e o absurditate!

Un strajamester.

KAHALUL

Intr'o scrisoare publică, adresată de W. Filderman, circumcetăţeanului său Ely Bercowitz şi publicată în ziarul eminamente jidovesc *Lupta*, din 28—III—21, relevăm următorul pasaj, care pune în evidenţă organizaţiunea jidovească din România, organizaţie care de fapt e un stat în stat: „Dar fiindcă văd că d-sa fuge de adevăr, l'am dat astăzi în judecata Reprezentanţei Comunităţei pentru aceste calomnii".

Aşa, dar, jidanul Filderman, având un diferend cu jidanul Bercowitz, un circumpatriot al său, şi dorind să rezolve acest diferend pe calea justiţiei, s'a adresat tribunalelor statului său, tribunal pe care el îl denumeşte pe româneşte *Reprezentanţa Comunităţei*, şi care pe jidoveşte se numeşte *Bet-Din*.

Până aici, nimic de zis: Filderman a procedat în mod logic. Cetăţean jidan al statului internaţional jidovesc, se judecă la tribunal jidovesc, în urma unei polemici cu un alt jidan, polemică dusă în coloanele unui ziar jidovesc scris cu slovă românească. Insă ambii jidani devin nelogici când se judecă pentru un diferend ce s'a iscat între ei relativ *la alegerile parlamentare din statul român*.

Statul român nu e o anexă a statului jidovesc. D. Filderman să se judece în faţa Bet-Dinului pentru chestiuni ce privesc Kahalul, adică statul jidovesc, iar nu şi pentru cele ce privesc statul românesc, de oarece pentru acestea există tribunale româneşti.

Ar fi bine ca perciunaţii noştri de circumcetăţeni să nu facă confuziune între statul român şi cel jidovesc, şi mai ales să nu-şi închipuie că pot transforma România într'o provincie a Kahalului, cum au făcut cu Ungaria şi Rusia.

Vom reveni în numerile viitoare ale acestei reviste cu o serie de articole, care să arate cum e organizat statul jidovesc, denumit Kahal, în sânul celorlalte state, care au nenorocirea să adăpostească un număr însemnat de paraziţi, ce descind din sânul lui Izrael.

PROZA LUI MILLERAND

Vremea de prefaceri pe care o străbate Europa, a produs fenomene curioase: golăneţi, cari posteau permanent înainte de război, se resfaţă acum în limuzine luxoase; canalii, cari în timpul ocupaţiei scuipau în obrazul românilor, dau, astăzi, lecţii de patriotism celor cari n'au avut norocul să moară pe front; şi oameni publici din occident nu mai fac politică în presa lor, ci cerşesc ospitalitatea coloanelor acelor gazete, dela noi, cari se vând, trecând din mână în mână, oricui plăteşte, ca vitele la obor.

Şi e sugestiv: cei cari, desculţi până deunăzi, ofensează bunul simţ cu risipa lor insolentă, sunt toţi ovrei; canaliile cari cereau nemţilor, în presa interlopă la care se înjugaseră, să aresteze pe români, şi acum îndrumează opinia publică, toţi sunt jidani; şi ziarele cari se vând ca patrupedele la iarmaroc, sunt, până la unul, organele prin cari rasuflă Israelul.

Şi românul, apatic şi nătâng, plăteşte ca să vază cum o mai aduce din condeiu omul lui Pinkhofs, ce imobil a mai cumpărat Zrulovici — azi Câmpineanu, poate — şi cui s'a mai vândut ordura prin care Stinnes vine în atingere cu lumea din afară de Germania!

Cât e de dreaptă vorba ca „fiecare ţară îşi are ovreii pe cari îi merită!"

Acum de curând s'a săvârşit o escrocherie, care, în altă parte, ar fi răsturnat lumea; la noi, însă, ca de obiceiu, n'a alarmat mai pe nimeni—şi evenimentul a trecut fără să lase urme.

Fondurile blestemate ale *Adevărului* au rămas pe sponciu se vede—şi era nevoe de ceva senzaţional care să stimuleze zelul cititorilor sufleteşte ermafrodiţi, ca să se poată astupa deficitul. Drept aceea românii de sâmbătă cari redactează zătungul lui Stinnes au imaginat un bluff care să pălească reputaţia a însăşi faimosului Bogdan-Piteşti, marele lor înaintaş în meserie: au luat, din colecţiile gazetelor de pe vremuri, articole de-ale d-lor Millerand, Briand şi ale altor personalităţi din lumea politică europeană şi le-au publicat în cloaca ovreiască, cu numele autorilor şi cu menţiunea că sunt scrise *special* pentru *Adevărul*.

Bogdan-Piteşti, cât e de... Bogdan-Piteşti, nu s'a urcat cu imaginaţia până la aşa ameţitoare înălţimi, fiindcă emulul celor dela gazeta ovreiască este... Bogdan-Piteşti—dar macabeu, nu e.

Luat de urechi de către ministrul franţuzesc din Bucureşti, directorul *Adevărului* s'a apărat afirmând că, de bună credinţă, a *cumpărat* articolele dela o... agenţie din Paris, agenţie care-l autoriza să opine, că sunt scrise *special* pentru *Adevărul*, acum, proaspăt.

Apărarea e stângace, precum fapta este... semită. Căci: ori-cine ar fi escrocii dela agenţia în chestie şi, pentru cuvântul acesta, oricât directorul gazatei ovreeşti s'ar fi simţit dator să puie temeiu pe vorba lor, aşa de proşti — deşi jidani — nu sunt condeicii dela organul nemţilor, încât să crează cu adevărat că preşedintele republicei, unul dintre capii Ententei, a ajuns la aşa aman, încât, pentru zece ori cincizeci de lei, cât i-ar putea plăti biblia semită, să scrie articole *franţuzeşti* în gazeta nemţească, redactată în jargon românesc de către ovreii din Bucureşti.

Nu. Aşa de neghiobi nu-i credem pe urmaşii lui Iuda. Singura explicaţie, căci apărarea nu e cu putinţă, ar fi, dacă enoriaşii hahamului ar vrea, odată în viaţa lor, să fie de bună credinţă, singura explicaţie temeinică ar fi să spuie verde: apoi, daca suntem evrei, dija!

Şi cu asta s'ar închide dosarul—fiindcă românul nu e nici aşa de naiv ca să-i ceară izrailteanului corectitudine, nici atât de neumblat încât să se înhâzie peste măsură în faţa încă a unei escrocherii caracteristice poporului uns.

Rebe

Copiii victimelor sau ai călăilor?

O corespondenţă din Londra, purtând data de 16 Martie, comunică hotărârea ministrului de interne de a refuza azil unui contingent de copii ruşi din regiunile înfometate.

Tratativele pentru repartiţia copiilor *ruşi*, între diferitele state, începuseră acum patru luni. Guvernul englez declinase chiar dela început propunerea, motivând refuzul prin teama de epidemii ce ar putea propaga copiii veniţi din Rusia. *Sub presiunea unor organizaţiuni puternice*, guvernul promisese de a reveni asupra acestei deciziuni, însă azi ministerul de interne confirmă în mod categoric refuzul său.

Astfel de *copii ruşi* sunt exportaţi în continuu din Rusia. Judecând după fotografiile reproduse de jurnale, se poate recunoaşte uşor rasa blestemată. Jurnalele îi denumesc *copii ruşi de religiune izraelită*, în loc să le zică *jidani* sadea.

După ce au introdus bolşevismul în Rusia şi au dezorganizat şi prădat această ţară în astfel de mod încât au adus-o la peire, jidanii, ne mai având ce să sugă dela ruşi, emigrează pe capete, căutând să se prezinte străinătăţii ca victime muritori de foame.

Cine moare de foame este adevăratul rus, care e victima, iar nu jidanul, care e un calău.

Dacă celelalte popoare vor primi pe aceşti venetici, riscă să ajungă în curând în halul Rusiei.

Pe căile Talmudului *Circumpatrioţii noştrii din spre graniţa Ukrainei, au adresat guvernului un memoriu prin care se vaită că prin legea care institue Duminica drept zi de repaus, se calcă* **libertatea individuală,** *pentru că sileşte pe urdurosul de jidan să închidă dughiana Duminică, pentru că porunceşte legea—şi Sâmbăta, pentru că-l chiamă hahamul la havră.*

Aşa cam pune chestia memoriul românilor purtători de apendice fusiforme, n'ajung cât îi lumea, să câştige cauza—pentru că, dacă ar fi să se acorde câte o zi de repauz, deosebită, fiecărei confesiuni, ar urma să ne odihnim Duminica, ca creştini; Vineri, ca turci, în Dobrogea; şi Sâmbătă, ca supuşi ai Sanhedrinului — ceeace ar face şase luni de odihnă pe an. E, însă, o cale mai scurtă pentru a se ajunge la transformarea României într'o Palestină europeană. Să se folosească evreii de creditul lor pe lângă **marii noştri aliaţi** *ca să obţie, dela conferinţa ambasadorilor, obligaţia, pentru noi, de a decreta repausul pe ziua de Sâmbătă—cum au obţinut îndatorirea de a considera pe Burăh, pe Dodl şi pe Kakes ca urmaşi de ai Basarabilor, ori ca derivate din plăeşii lui Ştefan.*

Cine poate mai mult, poate şi mai puţin.

Cultură de marafet. *Presa* **specială** *a înregistrat, cu laudele de rigoare, informaţia care spune celor cinci continente că* **baronul** *Edmond de Rotschild, regele finanţei parisiene, a dăruit zece mii de lire sterline pentru universitatea ebraică ce se clădeşte pe muntele Scopus, din Ierusalim—şi că d. Kedvoric, un evreu din Şangai, a donat patru mii de lire în acelaş scop.*

De când s'a rostit gestul acesta, universitatea românească din Cluj a ajuns să aibă, în populaţia şcolară, nouăzeci şi trei la sută studenţi de legea **baronului,** *cel cu universitatea ebraică din Palestina.*

Dacă se vor găsi donatori generoşi cari să înfiinţeze, în Ierusalim şi şcoli inferioare, e sigur că copiii noştrii vor trebui să fie înscrişi la Chitila ori la Podul Iloaei, căci la Bucureşti, de când cu înfiinţarea statului ebraic, nu mai e chip să găseşti un loc pe banca şcoalelor din pricina perciunilor.

Ce adânci oameni şi ce luminoasă idee au avut cei cari s'au străduit, să constitue o vatră în jurul căreia să se încălzească vermina care vagabundă prin toate continentele în căutarea Pământului Făgăduinţei.

Nici faimosul împărat al Saharei, nu dedese aşa straşnică lovitură de sabie în apă.